

Досєє І. Євгенія

Любить епатажно вдягатися: чорні фатинові й гіпюрові спідниці, корсети та корсажі, чорні шкіряні троянди у волоссі й розкішні діадеми, яскравий макіяж. Завжди усміхнена. Живе у своєму світі чудернацької естетики. Життєлюбка, але тільки не наодинці із собою.

Любить тишу цвинтаря. Там думає про вічне і марноту земного. Дівчина дотримується девізу MEMENTO MORI. Для неї життя – це вічність у мініатюрі.

На Женіне питання „Що я роблю на цьому світі?” відповіла Марина Цвєтаєва: „Слухаю свою душу”.

Бакалавр філології. В магістратуру не пішла. На „спеціаліста” теж. Не мала чим давати хабаря в альма-матері, а в іншому виші вчитись не хотіла.

Сусідом її подруги був директор престижного ліцею, що входив у десятку найкращих загальноосвітніх закладів Києва. Так Женя потрапила до Петра Олексійовича. Він завжди повторював, що любить ідейних людей, відданих справі, а не грошам. Тому те, що молодому спеціалісту малувато тисячі шістьсот гривень зарплатні, його не турбувало, а коли чув щось про це, гримав: Ми в свій час не були такими меркантильними!. Власні інтереси жодним чином не мають заважати роботі – змінювати розум і настрій старшокласників з мінору на мажор. Тобто ніяких відгулів ні за яких обставин. А учні не боялися нікого, крім своїх татусів-підприємців. Тому ліцей щодня стояв на вухах, і молоді вчителі, хоч і приходили сюди здебільшого за рекомендацією, не затримувалися тут більше двох місяців.

Так закінчилася і Женіна кар'єра педагога. Тепер вона звичайний копірайтер в інтернет-магазині побутової техніки із зарплатою в шість тисяч. Дружний колектив, начальник, що все розуміє, і вечори без корвалолу.

схожі на маленькі повітряні кульки або на купку дорожніх прикрас, збільшених на телеекрані.

Час уже наближався до півдня, але в саду поки ще чувся обережний шурхіт юного ранкового вітерця, що добре виспався за ніч.

І ще: щебетання птахів.

«Скільки людей не знає про існування нонопеліса, – сумно думав він. – І як це погано, що не знає... І як добре, що не знає».

Пахощі нонопеліса того дня були особливо гостримі.

«Сильний аромат... Значить, скоро налетить короткий дощ», – неспішно продовжував він роздумувати.

На ньому був білий халат. І всі інші теж були в білих халатах. Засідала вчена рада. Їх було двадцять дві особи, разом із запрошеними гостями.

Доповідь виголошував старший науковий співробітник Інституту чаю і субтропічних культур. Доповідач був з «лимонної групи», і цього разу йшлося про морозостійкі сорти лимона. Типовий учений: в окулярах, лисий, спокійний – одним словом, втілена порядність і поважність, відданий чоловік і гарний сім'янин, зразковий громадянин і патріот.

Минуло півгодини, як почався виступ. Йому залишилося говорити ще стільки ж.

Михайло, Михайло Темурович (той, який споглядав нонопеліс) так побажав: щоб того дня засідання провели просто неба. Довгий стіл стояв у візерунковій тіні пекана під сплетінням пальмових крон.

Він любив зелену прохолоду Ботанічного, пронизаного сонцем і синьо-зеленими морськими і садовими вітерцями, які, обнявшись, блукають по його закутках.

Він відпив чаю. Відчув його смак.

Взагалі-то він вважав за краще смакувати чай без цукру, але того дня насипав собі пів-ложки.

Цукор був кубинський. Тростинний. Білий, біліший білого. Може, тому і насипав собі цукру, що він – з Куби. Була тому причина.

Він пив чай, слухаючи і сад, і доповідача.

Коли співробітник морозотривкої «лимонної групи» закінчив, запала тиша, тобто чути було лише голоси саду.

Спливла хвилина-друга.

Всі дивилися на нього. Отже, що ж скаже керівник?

І він сказав:

– Все було добре, шановні... Але я не можу також не зауважити, що в той час, поки ви викладали свої наукові міркування, ось на тому дереві, ось на тій, лівій гілці того дерева ось той дрозд тричі накрив дроздиху... І всі три рази успішно... Отже, іноді нам на голови летів їхній пух, між іншим, шановні...

І вітерець розніс його слова по саду, як насіння дивовижної рослини.

І тієї ж хвилини, немов не тільки в саду, але й десь там, високо в небі, вибухнув сміх членів вченої ради і запрошених гостей.

І оскільки більшість з тих, хто сидів у тіні пекана і пальм, були жінки, сріблястий жіночий сміх переважав, приємно збуджував і перекривав регіт чоловіків. Хоча причиною того була, напевне, не тільки їхня чисельна перевага.

Того травня його слух добре розрізняв серед інших дзвінкий сміх однієї з них.

Справді, для нього магічна сила її дзвінкого сміху набагато перевершувала об'єднану енергію сміху всіх інших.

Цей сміх належав жінці зі сміливим поглядом.

«Предок її, напевне, був розбійником», – думав він про неї і раніше.

Так-так, так воно і було: агресивно-ніжною і ніжно-

агресивною була ця красуня бальзаківського віку (ну, що ще додати, інше уявіть самі).

Коли веселощі вгамувалися, всі помітили і гілку пекана, і скуйовдженого дрозда, який сидів на ній. Його подружки ніде не було видно, але ні в кого не виникло сумніву в тому, що він, саме він, і тільки він був тим самим дроздом, який щойно змусив тричі поспіль голосно тремтіти листя пекана, і чомусь ніхто, крім однієї лише людини, не помітив цього.

Коротше, тільки після цих слів усі почули голоси саду, немов хтось раптом включив старе радіо дитинства.

Пекан іронічно шумів листям.

Того дня в місті не існувало жодної місчинки, жодної секунди для жодної сльозинки горя.

Так, це був саме час цвітіння араукарії в Ботанічному саду.

І багато, просто безліч людей нічого ще не знали ні про нонопеліс, ні про Кота Джона Фіцджеральда Кеннеді... Втім, тоді і сам він нічогоісінько не знав про цього Кота, оскільки на той час тільки жалібне нявкання віддалених предків останнього (бабусь і прабабусь) торкалося рожевим язичком таємниці сухумського неба, святково розцяцькованого зірками.

І ще: поки не була завершена наукова праця, яку він пізніше видав окремою книгою і назвав «Дрозд – пташка співуча».

І ще...

Найголовніше: ще так далеко було до війни в Абхазії, так далеко й так близько: всього кілька десятиліть і декілька секунд...